

Respect pentru oameni și cărți

Rainbow Rowell (n. 1973) este o prozatoare din Statele Unite, născută în Omaha, Nebraska, unde trăiește și în prezent, alături de soțul ei și de cei doi copii. Din 1995, când și-a luat licență în jurnalism, până în 2012, când s-a apucat serios de scris, a fost editorialistă pentru Omaha World-Herald. Primul ei roman, *Attachments*, a apărut în 2011. Adevăratul succes a venit însă odată cu cele două romane pentru tineri apărute în 2013, *Fangirl* și *Eleanor și Park*, pe care *New York Times* le enumera printre debuturile remarcabile ale anului. Ultimul a fost deja tradus în peste zece limbi.

RAINBOW ROWELL

ELEANOR ȘI PARK

Traducere din limba engleză
de Florentina Hojbotă

Ediția a II-a, revizuită și adăugită

youngart

Nu mai încerca să-și aducă aminte cum arăta.

Apărea în gândurile lui după bunul ei plac: în vise și minciuni, în déjà-vu-uri trunchiate.

Conducea, de exemplu, și, în drum spre serviciu, vedea la un colț de stradă o fată cu părul roșu: ar fi jurat, pentru o fracțiune de secundă, o fracțiune sufocantă de secundă, că era ea.

Apoi își dădea seama că părul fetei bătea spre blond și nu era la fel de roșu.

Și că fuma... Și că avea un tricou cu Sex Pistols.

Eleanor ura Sex Pistols.

Eleanor...

Stătea tot timpul în spatele lui. Până când întorcea capul. Era lângă el, în pat, când se trezea. Până deschidea ochii. Din cauza ei, toate și toți ceilalți păreau mai cenușii, mai insipizi și mai săraci.

Eleanor distrugea tot.

Eleanor dispăruse.

Nu mai încerca să-și aducă aminte cum arăta.

August 1986

Capitolul 1

Park

XTC nu îi acoperea pe tâmpările din spatele autobuzului. Park și-a presat căștile pe urechi.

Mâine o să asculte Skinny Puppy sau Misfits. Sau poate o să-și facă o casetă, special pentru autobuz, numai cu piese zgomotoase, tipate.

Și o să mai asculte muzică din noul val în noiembrie, după ce-și ia carnetul. Ai lui i-au și zis că o să-i dea Impala, mașina maică-sii, și acum strângea bani să-și ia un casetofon nou de mașină. Dacă mergea cu mașina la școală putea să asculte ce muzică voia, sau dacă nu avea chef putea să nu asculte nimic. Plus că, dacă mergea cu mașina la școală, putea să doarmă cu douăzeci de minute mai mult.

— Așa ceva nu există! urla cineva, acoperind hohotele de râs din spatele autobuzului.

— Ba sigur că există, ce dracu'! zicea Steve. Stilul mai multă beată, frate, e pe bune. Poți să și omori pe cineva cu el.

— Mănânci rahat.

— Ba *tu* mănânci rahat, a spus Steve. Park! Hei, Park!

Park îl auzea, dar nu voia să-i răspundă. Uneori, dacă nu-l băgai în seamă pe Steve un minut, trecea la altcineva. Dacă știai asta, aveai optzeci la sută șanse să supraviețuiești cu un vecin ca el. Numai că Park uitase de celelalte douăzeci de procente: ține capul jos. S-a trezit cu un ghemotoc de hârtie în ceafă.

— Alea erau notișele mele la Creșterea și dezvoltarea omului, dobitocule! a zis Tina.

— Scuze, iubito, a spus Steve. Îți explic eu care-i treaba cu creșterea și dezvoltarea omului. Ce vrei să știi?

— Învaț-o stilu' maimuță beată! a zis cineva.

— PARK! a urlat Steve.

Park și-a dat căștile jos și s-a întors. În spatele autobuzului, Steve trona pe ultimul scaun. Stătea jos, dar tot atingea tavanul cu capul. Oriunde apărea, tot ce era pe lângă el părea mobilă pentru păpuși. Încă din clasa a șaptea arăta ca un bărbat în toată firea, chiar dinainte să-i crească barba – nu cu mult înainte.

Câteodată Park se întreba dacă nu cumva Steve voia să fie cu Tina tocmai pentru că lângă ea arăta și mai mult ca un monstru. Cele mai multe fete din Flats erau miciuțe, dar Tina n-avea nici 1,50. Cu tot cu coama ei de păr.

Odată, cu un an în urmă, cineva l-a luat pe Steve la mișto, zicându-i că mai bine n-ar lăsa-o gravidă pe Tina, pentru că ar omorî-o cu copiii lui uriași.

— O să-i iasă din burtă, ca-n *Aliens*, așa îi zisese.

Steve și-a rupt degetul mic când i-a dat una-n față.

— Ar trebui să-l învețe cineva pe băiatu' asta al lui Murphy cum se dă cu pumnul, a zis tatăl lui Park când a auzit.

Dar Park spera să nu-l învețe nimeni: tipul lovit de Steve nu putuse să deschidă ochii o săptămână.

Park s-a întors și i-a aruncat Tinei tema făcută mototol, iar ea a prins-o.

— Park, a zis Steve, spune-i lui Mikey cum e cu stilul maimuță beată la karate.

— Habar n-am, a răspuns Park ridicând din umeri.

— Dar există, nu?

— Cred c-am auzit de el.

Eleanor și Park

— Vezi.

Steve se uita după ceva cu care să arunce în Mikey, dar nu găsea nimic. Așa că a arătat cu degetul.

— Îți-am zis, ce dracu'.

— Ce dracu' știe Sheridan despre kung fu? a întrebat Mikey.

— Ești prost? Maică-sa e chinezoaică, a răspuns Steve.

Mikey l-a studiat atent pe Park. Park a zâmbit și și-a îngustat ochii.

— Da, cred că se și vede. Eu credeam că ești mexican.

— Rahat, Mikey, a zis Steve, ce dracu' ești așa rasist?

— Nu e chinezoaică, a spus Tina. E coreeană.

— Cine? a întrebat Steve.

— Mama lui Park.

Mama lui Park o tundea pe Tina încă din școala primară. Aveau exact aceeași coafură: spirale lungi de permanent, cu breton într-o parte.

— E al dracului de sexy, aia e, a zis Steve, murind de râs. Fără supărare, Park.

Park a reușit să mai schițeze un zâmbet și s-a ascuns la loc în scaun, și-a pus căștile și a dat volumul la maxim. Dar tot îi auzea pe Steve și Mikey, care erau cu patru rânduri mai în spate.

— Și care-i faza? întreba Mikey.

— Frate, tu te-ai bate cu o maimuță beată? Sunt uriașe. N-ai cum să câștigi. Gândește-te numai cum ar fi să te ia una la căpăcit.

Park a văzut-o pe fata cea nouă când au văzut-o și ceilalți. Stătea în față, lângă primul loc liber.

Un băiat stătea singur acolo, un boboc, dar și-a pus geanta pe scaunul de lângă el, după care s-a uitat în altă parte. Toți cei care stăteau singuri s-au mutat pe scaunul

Respect pentru oameni și cărți

de lângă culoar. Park a auzit-o pe Tina chicotind – ea pentru chestii din astea trăia.

A tras aer în piept și a înaintat pe culoar. Nimeni nu se uita la ea. Numai Park, fascinat ca de o catastrofă feroviară sau de o eclipsă.

Părea exact genul de persoană căreia i se putea întâmpla aşa ceva.

Nu numai că era nouă, dar era și mare și stângace. Păr ciudat, creț... și roșu, pe deasupra. Și felul în care era îmbrăcată... Parcă voia să atragă atenția asupra ei. Parcă nu-și dădea seama ce dezastru era. Avea o cămașă în carouri, bărbătească, vreo șase lanțuri ciudate, lungi, la gât și eșarfe la încheieturile mâinilor. Lui Park i se părea că seamănă cu o sperietoare de ciori sau cu păpușile alea colorate pentru alungarea necazurilor pe care mama lui le ținea pe măsuța de toaletă. Nu părea pregătită să supraviețuiască în sălbăticie.

Autobuzul a oprit din nou și au mai urcat câțiva elevi. Au împins-o la o parte, au trecut de ea și s-au așezat pe locurile lor.

Asta era problema, că toți cei din autobuz aveau deja locurile lor. Fiecare își ocupase unul în prima zi de școală. Iar cei care, cum era cazul lui Park, avuseseră norocul să stea singuri, n-aveau de gând să renunțe la scaunul liber. Mai ales pentru cineva ca ea.

Park a privit-o din nou. Rămăsese în picioare.

— Hei, fetițo, a strigat șoferița, stai jos!

Fata se îndrepta spre partea din spate a autobuzului. Chiar în burta fiarei. „Doamne, oprește-te. Întoarce-te“, îi zicea Park, în gând. Era sigur că Steve și Mikey abia așteptau să ia în primire. A încercat din nou să ignore.

A văzut un loc liber chiar vizavi de Park. Ușurată, s-a luminat la față și s-a grăbit spre el.

Eleanor și Park

— Hei, a zis Tina agresiv.

Și-a văzut de drum.

— Hei, a spus Tina, toanto!

Steve a început să râdă. Prietenii lui i-au ținut imediat izonul.

— Să nu stai acolo. Ăla e locul Mikaylei.

Fata s-a oprit, s-a uitat la Tina, pe urmă s-a uitat din nou la locul liber.

— Stai jos! s-a auzit din față răcnetul șoferiței.

— Trebuie să stau și eu undeva, i-a zis fata cea nouă Tinei, vorbind ferm și calm.

— Nu mă interesează, a repezit-o Tina.

Autobuzul s-a cătinat și fata a făcut câțiva pași în spate, ca să nu cadă. Park a încercat să dea walkmanul mai tare, dar era la maximum. S-a uitat din nou la ea. Părea gata să izbucnească în plâns.

Fără să știe cum și de ce, Park s-a mutat la fereastra.

— Stai jos.

Spusese asta iritat. Fata s-a întors spre el, încercând să-și dea seama dacă nu cumva era și el vreun nesimțit.

— Drace, a zis Park, ușor, făcând un semn cu capul spre locul liber de lângă el, *stai jos* odată.

Fata s-a așezat. Slavă Domnului, n-a zis nimic, nu i-a mulțumit. A lăsat un spațiu de cincisprezece centimetri între ei.

Park se uita pe geamul de plexiglas, așteptând să se dezlănțue iadul.

Capitolul 2

Eleanor

Eleanor și-a evaluat opțiunile:

1. Putea să meargă pe jos de la școală acasă. Pro: făcea mișcare, prindea culoare în obrajii, avea timp să se gândească la ale ei. Contra: nu știa noua adresă, nici în ce direcție trebuia s-o apuce.
2. Putea s-o sună pe mama ei să vină s-o ia cu mașina. Pro: multe. Contra: mama ei n-avea telefon. Nicămașină.
3. Putea să-l sună pe tatăl ei. Ha!
4. Putea s-o sună pe bunica ei. Doar aşa, ca să-i spună bună ziua.

Stătea pe scările de beton din fața școlii și se uita la șirul de autobuze galbene. Era și autobuzul ei acolo. Numărul 666.

Chiar dacă Eleanor ar fi scăpat azi de autobuz, chiar dacă apărea acum zâna cea bună cu o caleașcă-dovleac, a doua zi tot trebuia să ajungă cumva la școală.

Iar diavolii aia din autobuz tot cu fața la cearșaf aveau să se trezească, în paturile lor din iad. Pe bune. N-ar fi surprins-o să-i vadă căscându-și gurile, gata s-o înghită. Fata aia din spate, blonda cu geaca decolorată... Mai că-i ieșeau coarnele din breton... Si iubitul ei era sigur unul dintre Nefilimi.

Fata aia – ca toți ceilalți – o ura pe Eleanor cu mult înainte s-o fi văzut. Parcări fi fost angajați s-o omoare, într-o viață anteroară.

Eleanor și Park

Eleanor nu-și dădea seama dacă asiaticul care până la urmă o lăsase să stea lângă el era tot ca ei. Sau poate era doar prost. (Dar nu prost-prost... Era înscris la două dintre cursurile avansate la care se ducea și ea.)

Maică-sa insistase ca Eleanor să fie înscrisă la cursuri avansate la noul liceu. Se spera că văzuse ce note proaste avusesese în clasa a nouă.

— Nu cred că e o surpriză pentru dumneavastră, doamnă Douglas, zisese consiliera.

„Ha!“ se gândise Eleanor. „Ați fi surprinsă cât de multe lucruri pot fi surprinzătoare în acest moment.“

Mă rog. Eleanor putea să se uite în voie la nori și în timpul orelor avansate. Erau ferestre și în clasele alea.

Asta dacă s-ar mai fi întors la școală asta.

Asta dacă mai ajungea acasă.

Nu-i putea spune maică-sii ce se întâmpla, pentru că maică-sa îi zisese deja că nu e nevoie să meargă cu autobuzul la școală. Aseară, când o ajuta pe Eleanor să despacheteze...

— Richie a spus că te duce el, e în drumul lui spre serviciu.

— Mă pună să stau în spatele camionului?

— El vrea să vă înțelegeți, Eleanor. Ai promis că o să încerci și tu.

— Mă înțeleg mai bine cu el dacă păstrează distanță.

— I-am zis că ești pregătită să faci parte din familia noastră.

— Dar fac parte. Sunt un fel de membru fondator.

— Eleanor, i-a zis maică-sa. Te rog.

— Merg cu autobuzul, spusese Eleanor. Nu-i mare lucru. O să-mi fac prietenii.

„Ha“, se gândeauă acum Eleanor. Un ha dramatic, imens.

Autobuzul ei avea să plece în scurt timp. Câteva alte autobuze ieșeau din parcare. Cineva a trecut în fugă pe lângă Eleanor și i-a lovit din greșeală geanta. Și-a luat geanta din drum și a început să-și ceară scuze – dar era idiotul ăla de asiatic, care s-a încruntat când a văzut-o. S-a încruntat și ea, iar el a luat-o din nou la fugă.

„Da, bine“, și-a zis Eleanor. „Câtă vreme sunt eu pe aici, fiți iadului nu vor flămânzi.“

Capitolul 3

Park

Nu a vorbit deloc cu el la întoarcere.

Park încercase toată ziua să-și dea seama cum ar putea scăpa de fata cea nouă. Trebuia să facă schimb de locuri, altfel nu avea cum. Dar cu cine? Nu voia să oblige pe nimeni. Și, dacă își schimba locul, Steve ar fi observat.

Park se așteptase ca Steve să-i spună vreo măgarie când o lăsase pe fată să stea lângă el, dar Steve începuse să vorbească din nou despre kung fu. Park, fiindcă veni vorba, știa foarte multe despre kung fu. Pentru că tatăl lui era obsedat de arte marțiale, nu pentru că mama lui era coreeană. Park și fratele lui mai mic, Josh, făceau taekwondo de când începuseră să meargă.

Să facă schimb de locuri, dar *cum*? Probabil că ar fi putut găsi un loc liber în față, cu bobocii, numai că ar fi fost o declarație colosală de slăbiciune. Și aproape că-i părea rău de ciudata aia care ar fi rămas singură în spate.

Îi părea rău că gândeau în felul acesta.

Dacă tatăl lui ar fi știut cum gândește, i-ar fi zis că-i un papă-lapte. În față, de data asta. Dacă ar fi știut bunica, i-ar fi dat una după ceafă.

— Ce-i cu atitudinea asta? i-ar fi zis. Așa te porți cu cineva care e mai puțin norocos?

Dar Park nu era nici el din cale-afară de norocos sau de bine văzut cât să o poată ajuta pe roșcata aia proastă. Era suficient cât să-și scape el pielea. Știa că era de tot